

Het Spreken in Tongen

(Volgens de NBV: Het spreken in klanktalen)

Paul de Cock

Pinkster Gemeente Immanuël
Kraanvogelstraat 1 3815 TP Amersfoort

Tongentaal

Het meest opvallende van de Pinksterervaring is de tongentaal. De tongentaal roept vele vragen op en er wordt zeer verschillend op gereageerd. De enige mening die werkelijk van belang is, is die van Gods Woord. Daaraan moet het worden getoetst.

Tongentaal is ontegenzeggelijk een zeer opmerkelijke Geestesgave. Het hoe en waarom is moeilijk verstandelijk te beredeneren.

Alle andere gaven, zoals profetie, waren bekend en in gebruik onder het Oude Verbond, maar van tongentaal had men nog nooit gehoord. Toch wordt in 1 Cor. 14:21 een profetie uit Jesaja 28:11-12 aangehaald, die op de tongentaal slaat. Er wordt daar gesproken over mensen die in een onverstaanbare taal en een vreemde tongval een boodschap van God zullen weergeven. Dit gaat letterlijk in vervulling op de eerste Pinksterdag en kan regelmatig in een gemeente plaatsvinden samen met de gave van vertolking van tongen. In Jesaja 28 worden wantoestanden genoemd, waar God op de Pinksterdag iets tegenover stelde: tegenover dronkenschap de vervulling met de Geest, tegenover de werken van het vlees de gaven des Geestes, tegenover dronkemansgepraat de tongentaal, tegenover wettisme, de vrijheid van de Geest, tegenover zware lasten de verademing en tegenover misbruik van leiderschap het betrekken van ieder gemeentelid via de vervulling en de gaven.

Wat men ook van tongentaal vindt, het is belangrijk te beseffen dat God zelf deze gave uitgekozen heeft om deze als nieuwe gave te schenken aan de N.T.-gemeente, samen met de vertolking. Het is een geschenk van de Heilige Geest! Als God het belangrijk vond om het te schenken, moeten wij het belangrijk vinden om het te ontvangen.

Nieuwe talen

Een van de tekenen die de gelovigen zullen volgen is het spreken in nieuwe tongen (Marc. 16:17). Het woord 'tongen' komt van het Griekse woord 'glossa', wat letterlijk betekent: Taal, dialect, uiting, woord. Tongen zijn dus geen zinloze klanken, maar een redelijke taal die de Geest je geeft uit te spreken. De tongen zijn 'nieuw'. Dat wil zeggen dat het een taal is, die men niet eerder zelf gekend had; men heeft het niet van een ander geleerd. Er komt geen taal cursus

of naspreken aan te pas, maar nieuwe woorden en zinnen worden in de mond van de Geestvervulde gelovige gelegd.

Bij tongen is er sprake van verschillende talen. Op de eerste Pinksterdag begonnen de discipelen in andere tongen te spreken (Hand. 2:4). 'Anders' (heteros) betekende: anders dan hun eigen spreektaal, een voor hen vreemde, onbekende taal. Er waren op die dag zeer veel taalgroepen en dialecten vertegenwoordigd in Jeruzalem. Parthen, Meden, Elamieten, mensen uit Mesopotamië, Judea, Capadocië, Pontus, Asia, Frygië, Egypte, Libye en Romeinen, Joden, Jodengenoten, Cretenzers en Arabieren.

De discipelen spraken door het wonder van de tongentaal een ieder in zijn eigen taal of dialect toe. De ene discipel sprak deze taal, de andere die (Hand. 2:7-12). Het is een voorbeeld van de verscheidenheid van talen die in tongen gesproken kunnen worden. Er wordt in Gods Woord nog over een andere mogelijkheid gesproken, n.l. over 'Engelentaal' (1 Cor. 13:1). Hieruit volgt dat engelen een eigen taal hebben en dat men mogelijk in die taal zou kunnen spreken. Het zullen in ieder geval geen onmenselijke klanken zijn!

Men verstaat zichzelf niet

Als men door de Geest in andere tongen spreekt, dan verstaat men zichzelf niet. Het is wel mogelijk dat een buitenlander aanwezig is die het verstaat, maar Gods Woord zegt dat je eigen verstand 'onvruchtbaar' blijft (1 Cor. 14:14). Dat betekent niet dat je dusdanig buiten jezelf bent dat je verstandelijke vermogens zijn uitgeschakeld, maar dat je gedachten volkomen in balans zijn terwijl je in tongen spreekt, zonder dat je begrijpt wat je zelf zegt. Het is duidelijk Gods bedoeling dat je je eigen tongentaal niet kunt verstaan. Wij zijn zo gewoon om onze woorden onder controle van ons verstand uit te spreken, dat we vaak niet beseffen dat God niet beperkt is tot ons verstandelijk vermogen. Met de tongentaal staan onze woorden niet meer onder de controle van ons beperkte verstand, maar bidt de Geest door ons met onuitsprekelijke verzuchtingen. Het is geen buitenzinnige toestand, zoals sommigen spottend beweerden: "Zij hebben teveel zoete wijn gehad" (Hand. 2:13). Maar het gaat wel gepaard met grote vreugde.

De inhoud van tongen wordt ook beschreven: het is spreken tot God, het is een gebed of lofzang, het kan een uitspreken van een zegen zijn of een dankgebed (1 Cor. 14:2, 15-17). Men kan spreken

van de grote daden Gods en bidden met onuitsprekelijke verzuchtingen (Hand. 2:12, Rom. 8:26-27). Tongentaal is dus in de eerste plaats tot God gericht, terwijl via vertolking anderen mee mogen luisteren en opgebouwd worden. Ook luistert men natuurlijk mee als men de tongentaal herkent als zijn moedertaal, zoals in Hand. 2.

De waarde van tongentaal

In de eerste plaats is het de climax en uitvloeijing van de doop in de Geest. Dit is reeds eerder besproken in het vorige hoofdstuk.

Ten tweede is het tot persoonlijke stichting (1 Cor. 14:4). Paulus is dankbaar dat hij zelf meer in tongen spreekt dan alle gemeenteleden te Corinthe, niet in het openbaar, maar in zijn persoonlijk gebedsleven (1 Cor. 14:18-19). Als men niet meer weet wat men moet bidden, als men moe of mat is, dan bouwt men zichzelf weer op door in tongen te bidden, dan geeft men de Geest weer de ruimte om door je heen te werken. Als God het nodig acht om de gelovigen hiermede toe te rusten, wie zou dit dan willen versmaden of laten verslappen?

Ten derde is het tot stichting en versterking van de gemeente, als het gepaard gaat met uitleg, zodat ieder een zegen ontvangt. Het is niet noodzakelijk dat in iedere samenkomst iemand zich met een tongentaal tot de gemeente richt, maar als het er is moet het vertolkt worden. Er mogen er twee, ten hoogste drie per samenkomst zijn, die op deze wijze de gemeente opbouwen (1 Cor. 14:27-28).

Ten slotte is het ook voor de onbekeerden. Tongentaal is een van de tekenen, die de gelovigen zullen volgen (Marc. 16:17). Het is een teken dat Gods Geest met je is en dat je een getuige van Christus bent. Dit teken is dan bedoeld voor de ongelovige (1 Cor. 14:22). Een sterk voorbeeld is de gebeurtenis op de eerste Pinksterdag. Vele ongelovigen hoorden de discipelen in hun eigen taal spreken en God verheerlijken. De uitwerking was frappant, met kracht werden ze overtuigd dat God aan het werk was en velen kwamen die dag tot geloof. Zoiets gebeurt ook een enkele keer in een plaatselijke gemeente. Normaal gesproken komt de boodschap van tongentaal alleen over als het voor de toehoorders vertolkt wordt. Maar soms dringt de Geest Gods iemand om in tongen te spreken, zonder

dat er uitleg komt, omdat er net als te Jeruzalem, buitenlanders in de dienst zijn tot wie de Geest in hun moedertaal wil spreken.

Spontaan

Bij de doop in de Heilige Geest gaat het initiatief van de Heilige Geest uit, hoewel men er zich naar uit moet strekken en er zich voor open moet stellen. Op de Pinksterdag spraken allen EENSKLAPS in nieuwe tongen. Het was een spontaan werk van de Geest, die harten en tongen in beweging bracht. De discipelen ergerden zich niet aan elkaar, want ieder werd in dezelfde stroom van de Geest meegevoerd. Als er al enige ergernis of spot bij de buitenlanders was, dan was dat van korte duur en sloeg om in schuldbesef en verlangen naar dezelfde blijdschap en vrede met God als de discipelen bezaten. Ook bij Cornelius was dat verrassingselement bij de uitstorting van de Geest. Terwijl Petrus nog niet klaar was met zijn preek viel de Geest en begonnen ze er dwars door heen in tongen te spreken. Dat betekende geen paniek of wanorde, het gebeurde niet opzettelijk, het was een spontaan werk van de Geest. Er was geen ergernis bij Petrus omdat hij zijn preek niet af kon maken, maar verbazing en blijdschap over het gebeurde (Hand. 10:44-48).

Als men eenmaal de tongentaal ontvangen heeft, ligt de zaak duidelijk anders. Men moet terugkeren tot de normale orde in de diensten. In een samenkomst mogen maar twee of drie voor de gehele gemeente in tongen bidden, niet tegelijk, maar om de beurt. Men moet en kan zich beheersen en rustig de gelegenheid afwachten tot men kan spreken.

Als er geen uitleg van de tongen komt moet men zich stilhouden. Men kan zelf dus regelen wanneer men in tongen spreekt of zwijgt. Men kan te veel openlijk in tongen spreken, of het ten onrechte belemmeren. Veel hangt van de persoon zelf af. In ieder geval moet alles ordelijk geschieden. Het is duidelijk dat dit normale functioneren van de tongentaal anders is dan bij zo'n massale uitstorting van de Geest op Pinksteren (1 Cor. 14:27-28, 33, 39)

Allen

Steeds werd bij de uitstorting van de Geest de tongentaal aan allen gegeven. Er is geen enkele indicatie dat er uitzonderingen werden gemaakt. Ze kregen de tongentaal onafhankelijk van verdere Geestesgaven die ieder persoonlijk zou ontvangen. De tongentaal was de eerste Geestesgave voor ieder persoonlijk.

De tongentaal is gegeven tot stichting van jezelf en tot opbouw van je persoonlijk gebedsleven. Het houdt je fris, geestelijk en bouwt je op. Daarom is tongentaal voor ieder beschikbaar en mag ieder er zich naar uitstrekken. Paulus dankt God ervoor dat hij meer dan anderen in zijn persoonlijk gebedsleven in tongen spreekt (Hand. 2:4, 10:44-46, 19:8, 1 Cor. 14:4, 18).

Maar als de vraag gesteld wordt: "Spreken soms allen in tongen" (1 Cor. 12:30), dan is het antwoord dat uit dit Schriftgedeelte voortvloeit eigenlijk: Nee, niet allen. God geeft de een deze gave, de ander die. Spreekt dat dan het voorgaande tegen? Nee, duidelijk niet, want er wordt hier niet over het persoonlijke gebedsleven gesproken waarin ieder onbelemmerd in tongen mag spreken. Het gaat hier over het functioneren van de gaven in de gemeente. Er wordt vooraf gezegd: "God heeft sommigen aangesteld in de gemeente..." (1 Cor. 12:28). Slechts enkelen is het gegeven om in het openbaar ten dienste van de gemeente in tongen te spreken, twee of drie, met vertolking (14:27-28). Paulus zelf hoorde blijkbaar tot die groep die wel thuis in tongen bad, maar geen roeping had om dat in de gemeente te doen. Hij had duidelijk andere publieke gaven.

Tongentaal is natuurlijk niet de enige Geestesgave. Voor het gebruik in de gemeente is het ook niet de hoogste gave. Profetie is voor gemeentegerbruik belangrijker vanwege het verstaanbare en begrijpelijke van die gave (1 Cor. 12:31, 14:1).

Er moet ook evenwicht zijn tussen het streven naar de gaven en het blijven in de liefde. Het een mag niet ten koste gaan van het ander. Tongen, profetie, kennis, geloof, offervaardigheid: ze moeten allemaal gedragen worden door de liefde (1 Cor. 13).

Het is aan de andere kant onjuist om het spreken in tongen te belemmeren en de profetieën te verachten. Er moet ruimte, respect en toetsing zijn (1 Cor. 14:39, 1 Thess. 5:19-20).

In Handelingen 2 vinden we een fijne balans tussen het buitengewone van de uitstorting van de Geest en het ordelijke van het gemeenteleven, het spreken onder inspiratie van de Geest en het prediken van Gods Woord, het evangeliseren naar buiten uit en het onderrichten van de gelovigen, de Geest die zondaren schuldbesef

en gelovigen vrijmoedigheid geeft, de gelijkheid onder de gelovigen en de ontplooiing van leiderschap, de massale diensten en de huissamenkomsten.

Voor de laatste dagen

Er komt een tijd dat tongen zullen verstommen. Sommigen menen dat dat na de eerste eeuw was, omdat toen de Bijbel voltooid was en de Kerk volmaakt was. Dit is echter een verkeerde interpretatie van Gods Woord. De Geestesgaven zijn voor de "laatste dagen". Die begonnen in Handelingen, maar zijn bepaald nog niet afgelopen. (Hand. 2:17). Het is nu meer de "laatste dagen" dan ooit. Het verstommen van de tongen valt gelijk met het afgedaan hebben van de profetieën en de kennis. Dat is nu beslist nog niet (1 Cor. 13:8). Het heeft pas afgedaan als echt het volmaakte is gekomen (v. 10). Dat is bij de wederkomst van Christus. Nu zien wij nog door een spiegel, in raadselen, doch straks van aangezicht tot aangezicht. Nu kennen we onvolkomen, maar dan zullen we ten volle kennen, zoals we zelf gekend zijn (v. 12). Als wij Christus zien van aangezicht tot aangezicht, zijn alle Geestesgaven overbodig, dan bestaat alleen nog de liefde. Tot dat moment heeft Hij Zijn gemeente toegerust met de verschillende gaven, waarvan niet een overbodig is.

Soms wordt men bang gemaakt met de gedachte dat als men te veel naar de tongentaal streeft, men het gevaar loopt dat men het van de boze ontvangt. Dat is geheel tegen het principe van Gods Woord in. Als wij God om een brood vragen krijgen we gegarandeerd geen steen. Als wij Hem om een vis vragen krijgen we beslist geen slang. Als wij Hem om de Geest vragen krijgen we absoluut geen boze geest! (Luc. 11:11-13).

Het artikel uit deze brochure is ontleend aan het boek
"Er helemaal bijhoren" van Paul de Cock.
Dit boek over de fundamenteën van het christelijke geloof is
op aanvraag verkrijgbaar bij de boekentafel.